

ring, som kunde samarbeide paa frugtbar Maade i de nuværende Tidsforhold med Rigsdagen, med begge Thing, som noget Meningsløst, som Noget, det ikke kunde hjælpe at forlange. Det, der skulde forlanges, var et Ministerium, der stod helt paa Folkethingets Standpunkt; han vilde sige, at han kunde finde nogen Mening, om end ikke nogen sund Mening i en Regering, der stod paa Landstingets Standpunkt; — men at fordre en Regering, som skulde kunne staa i Lidsforhold til begge Thing, vilde være meningsløst. (Sættemer: En parlamentarisk Regering!) Om man kalder det en parlamentarisk Regering, er jo ligegyldigt. Spørgsmaalet er altid, hvad man forstaar ved Ordet: „parlamentarisk“. Der er altsaa en saa absolut Forskjel imellem hans Theori og den Opfattelse, jeg vedkjender mig som min af Forfatningen, at jeg ikke agter videre at disputere med det ærede Medlem, men jeg accepterer Forskjellen. Jeg tror, at det ærede Medlem ikke gavner Forfatningens eller Frihedens Sag herhjemme ved at opstille den Theori, han har gjort, og som i Virkeligheden gaar ud paa at forlange Folkethingets ubetingede Dvervægt. At det ikke stemmer med Thingets tidligere Holdning, er der slet ingen Tvivl om; Thinget har tidligere udtalt sig om dette Spørgsmaal i den Beslutning, jeg før nævned, og i den Udtalelse er der ikke Spor af den krasse Parlamentarisme, som det ærede Medlem har stillet op, men jeg skal ikke benytte Leiligheden til at diskutere Spørgsmaal om, hvad der passer bedst ind i Forfatningen, det er jo temmelig arktesløst, vi ere jo alle nogenlunde inde i Forfatningen og kunne tænke os, hvorledes de to Systemer ville virke. Jeg ønsker kun at konstatere, at jeg for mit Vedkommende ikke erkjender, at vor Forfatning fører til at opstille saadanne yderliggaaende Anskuelse, som det ærede Medlem har opstillet i Dag. — Det ærede Medlem for Bræsto Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) talte noget om den politiske Kamp, som jeg nu vilde begynde forfra. Jeg har sagt det ærede Medlem, at det er en Misforstaaelse. Jeg, der i dette Dieblit repræsenterer et Mindretal og det mindste Mindretal, erkjender, at jeg har intet Ansvar, jeg ser paa Sagerne selv i Forhold til den Politikk, som jeg anser for den rigtige, og hvis Andre ville føre an, vil jeg selvfølgelig tage min Stilling frit lige over for dem efter Hensyn til Sagerne og til den almindelige Stilling. Men, at det skulde være vor Sag at føre an i nogen- somhelst Kamp, derom vil det ærede Medlem, hvis han vil gjennemløse min Udtalelse, ikke finde Nogetsomhelst, som giver ham Grund til at tro det. Gele det ærede Medlems Theori om politiske og private Forhold o. s. v. skal jeg ikke komme ind paa; vi kende det ærede Medlems Standpunkt, det staaer efter min Dverbevisning saa langt udenfor hvad alle betydelige Politikere, Jurister o. s. v. hidtil i Danmark have betragtet

som Grundlovens Indhold, at jeg anser det for ganske overflødig at komme ind paa en Debat herom med det ærede Medlem. Dernæst kom det ærede Medlem ind paa et Forsvar for sit Parti og paa et Angreb paa vort, idet han fremsatte den Anskuelse, at den Feil, vi havde begaaet, var, at vi ikke havde taget Konsekventerne af vor Politikk, og da det ærede Medlem kom til at udvikle disse Konsekventer, skulde de bestaa i, at fordi vi havde været villige til at give Regeringen en Finantslov, som der ikke kunde indvendes Noget imod, fordi det var en Finantslov, som ikke kunde erkjendes for slet, derfor skulde vi blive ved med at bevilge, selv naar det viste sig, at man fra anden Side ikke søgte at gjøre Noget for at indbefomme vore Ønsker om Fred, derfor skulde vi blive ved at give efter og give efter og give efter, for at Regeringen kunde gjøre det, den vilde. Det vilde have været en meget mærkelig Konsekvent af vor Politikk. Jeg kunde til Nød forstaa det, hvis det ærede Medlem havde sagt: De skulde være enedes med os om en Finantslov og saa have set, ikke just om Regeringen gif, men de skulde have ventet og set, om Regeringen ikke forandrede sig; det kunde jo være, at Regeringen kom igjen til Efteraaret og viste, at den havde opgivet sine efter dens Mening ikke med Grundloven forenelige Anskuelse, det kunde jo være, at den vilde give Garantier for, at den i Fremtiden vilde reggere paa en Maade, som ogsaa de kunde erkjende for grundlovsmedholdelig, og man kunde jo se, om Regeringen ikke vilde vise sin Erkjendelse af Folkethingets Betydning ved at modificere dets Stilling med Hensyn til de Lovforslag, den forelagde, og med Hensyn til den Holdning, den overhovedet indtog. Jeg kunde have forstaaet, hvis det ærede Medlem havde sagt noget Saadant. Det var maasse dog en noget ubillig Forbring, thi vi kende jo Regeringen saa godt, at vi vidste, at noget Saadant ikke kunde ventes, men jeg kan dog ikke tænke mig, at det ærede Medlem vilde sige, at havde Regeringen ikke forandret sig, havde den ikke gjort nogen- somhelst Indrømmelse, saa var det ikke vor Sag at blive ved. Det ærede Medlem vil imidlertid ikke paa- staa, at Regeringen paa noget Punkt har forandret sin Holdning fra Begyndelsen af, den har ikke blot tydelig vist, at den staaer paa det samme Standpunkt med Hensyn til Tilfidesættelsen eller — for ikke at bruge Ordet Tilfidesættelse — med Hensyn til Folkethingets konstitutionelle Myndighed i Bevillingsager, den har ikke blot vist, at den staaer paa det samme Standpunkt, paa hvilket den stod i 1877, da den udstedte den provisoriske Finantslov, men den har desuden ved de forelagte Forslag vist, at den ellers indtager ganske det samme Standpunkt som tidligere, den har forelagt de samme Forslag som tidligere, og den viser den samme bestemte Fastholden af Modstan-